Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Marts 1890. 39te Aargang.

Tale af Ældste C. E. Peterson,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i Kjøbenhavn, den 2den Februar 1890.

Mine Brødre, Søstre og Venner! Jeg haaber at nyde de Tilstedeværendes uddelte Opmærksomhed, og Guds Aands Vejledning, saa at jeg maatte blive istand til at berøre saadanne Principer, som henhører til Saliggjørelsens evige Plan. Jeg vil læse en Del af det 7de Stykke i Lærdommens og Pagtens Bog:

„Alle Riger have en Lov; og der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige; og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum, enten et større eller et mindre Rige. Og hvert Rige er given en Lov, og hver Lov har ogsaa visse Skranker og Betingelser. Alle Væsener, der ikke ere hine Betingelser lydige, bliver ikke retfærdiggjorte; thi Kundskab forener sig med Kundskab, Visdom annammer Visdom, Sandhed antager Sandhed, Dyd elsker Dyd, Lys forener sig med Lys, Barmhjertighed har Medlidenhed med Barmhjertighed, og gjør Fordring paa sit Eget. Retfærdigheden fortsætter sit Løb og kræver Sit; Dom gaar forud for hans Aasyn, som sidder paa Thronen og styrer og udøver alle Ting; han indbefatter alle Ting, alle Ting ere for ham og rundt omkring ham; og han er over alle Ting, i alle Ting, igjennem alle Ting, rundt omkring alle Ting og alle Ting ere ved ham og af ham, som er Gud fra Evighed til Evighed. Og atter, sandelig siger jeg Eder, han har givet alle Ting en Lov, ved hvilken de bevæge sig i deres Tider og Tidsrum, og deres Løb er bestemt; Jordens og Himlens Løb, der indbefatter Jorden og alle Planeterne. Og de meddele hinanden Lys i deres Tider og Tidsrum, i deres Minuter, i deres Timer, i deres Dage, i deres Uger, i deres Maaneder, i deres Aar. Alle disse ere et Aar for Gud, men ikke for Mennesket . . .

Bliv i den Frihed, hvormed I ere frigjorte, indvikler ikke Eders Hænder i Synd, men lader Eders Hænder være rene, indtil Herren kommer; thi om ikke mange Dage skal Jorden skjælve og rave frem og tilbage lig en Drukken. Og Solen skal skjule sit Ansigt og ikke give sit Skin og Maanen skal bades i Blod, og Stjernerne skulle blive saare vrede, og nedkaste sig ligesom en Figen, der falder ned af et Figentræ. Og efter Eders Vidnesbyrd kommer Vrede og Hævn over Folket; thi efter Eders

Vidnesbyrd kommer der et Vidnesbyrd ved Jordskjælv, der skal foraarsage en Jamren midt inde i Jorden, og Menneskene skulle falde om paa Jorden og ikke kunne staa. Og ligeledes kommer der et Vidnesbyrd ved Tordens Røst, og Lynets Røst og Storms Røst, og Havets Bølgers Røst, der hæve sig over deres Grændser. Og alle Ting skulle være i Bevægelse og Menneskene skulle forsmægte; thi der skal komme en Frygt over alle Folk. Og der skal flyve Engle midt igjennem Himlen, der skulde raabe med høj Røst, og blæse i Guds Basun, sigende: Gjør Eder rede, I Indvaanere paa Jorden, thi vor Guds Dom er kommen. Se! Brudgommen kommer; gaar ham imøde. Og straks skal der sees et stort Tegn paa Himlen, og alle Folk skulle se det tillige.

Og en anden Engel skal blæse i sin Basun, sigende: den store Kirke, Moder til Vederstyggeligheder, der bragte alle Nationer til at drikke af sit Horeris giftige Vin, der forfølger Guds Hellige, der udgjød deres Blod; hun, som sidder paa de mange Vande og paa Øerne i Havet. Se, hun er Jordens Klinte, hun er bunden i Knipper, hendes Baand ere gjorte stærke, Ingen kan løse dem, derfor er hun færdig til at opbrændes. Og han skal blæse i sin Basun baade længe og højt, og alle Nationer skulle høre det. Og der skal være Stilhed i Himlen ved en halv Time, og straks efter skulle de udfoldes, ligesom en Bog udfoldes efter at være sammenrullet; og Herrens Aasyn skal afsløres, og de Hellige, der ere paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes at møde ham. Og de, der have sovet i deres Grave skulle komme frem og henrykkes for at møde ham midt i Himlens Pille; thi deres Grave skulle oplades. De ere Kristi første Grøde, de, der skulle nedstige med ham først og de, der ere paa Jorden og i deres Grave, der først blive optagne for at møde ham. Og alt dette ved Lyden af Guds Engels Basun . . .

Og atter skal en anden Engel blæse i sin Basun, hvilken er den syvende Engel, sigende: Det er fuldbragt! det er fuldbragt! Guds Lam har overvundet, og traadt Persekarret alene, ja den almægtige Guds grumme Vredes Persekar . . . Og han skal staa frem paa Jorden og paa Havet, og sværge ved hans Navn, som sidder paa Thronen, at der ikke længere skal gives Tid; og Satan skal bindes, den gamle Slange der kaldes Djævelen, og skal ikke løses i et Tidsrum af tusinde Aar. Og da skal han løses en liden Tid, at han kan samle sine Hærskarer; og Michael, den syvende Engel, det er Erke-Engelen, skal samle sine Hærskarer, hvilke ere Himlens Hær. Og Djævelen skal samle sine Hærskarer, Helvedes Hær, og komme frem til Strid imod Michael og hans Hærskarer, og da kommer Guds den Almægtiges store Krig. Og Djævelen og hans Hærskarer skulle henkastes til deres eget Sted, saa at de ingensinde skulle have Magt over de Hellige mere; thi Michael skal stride for dem og overvinde ham, som tragter efter hans Throne, der sidder paa Thronen, som er Lammet. Dette er Guds og de Helliggjortes Herlighed og de skulle ikke mere se Døden."

Af denne himmelske Tilkjendegivelse, fra Gud den Almægtige, kunne vi letteligen indse, at han udfører sit Arbejde ved evige og fastsatte Love, og ikke, som vore kristne Venner antage, i et Øjeblik; thi han igjennemfører sine Planer og Beslutninger paa en, saa at sige, gradvis Maade. Vi have Anledning til at drage saadanne Slutninger, begrundet paa at vor himmelske Fader ikke benytter sig af vor Tidsregning, hvilket ogsaa Profeter, Apostler og andre indspirerede Mænd i Fortiden vare bekjendte med. Fornemlig udtaler Apostlen Petrus sig meget tydeligt i saa Henseende, idet han siger, at han ikke ønskede at Nogen skulle være ukjendt med den Hemmelighed, at en Dag for Herren er som tusinde Aar, og tusinde Aar som en Dag. Vi have ogsaa et andet uomstødeligt Bevis for at vor himmelske Fader benytter en saadan Tidsregning, idet at Abraham fik Tilladelse til at se ind i Evighedens

Hemmeligheder og der beskue Planeternes Forhold til hverandre og deres Bevægelser paa de Baner, som Skaberen i Begyndelsen havde bestemt for dem. Herren aabenbarede ikke alene dette for sin trofaste Tjener Abraham, men lod ham skue endnu dybere ind i det uendelige Verdensrum, og han saa i det Fjerne den celestiale Klode, Kolob, som bevæger sig i umiddelbar Nærhed af Evighedens Centrum, hvor et Aar for Herren, ifølge vor Tidsregning, er som et tusinde Aar paa Jorden.

Heraf drage vi den Slutning, at det var paa en saadan Dag, nemlig, et Tusinde af Jordens Aar, at Herren udførte de forskjellige Gjerninger ved Jordens Skabelse, hvorom Moses giver os en Beskrivelse, og hvilke Tidsperioder han kalder en Dag.

Det tog følgelig mere end sex af vore almindelige Dage for at bringe Jorden i en saadan Stilling, at Skaberen selv kunde udbryde: „Alt er saare godt". Denne Slutning er i fuldstændig Samklang med videnskabelige Jagttagelser, og da vi desuden have indspirerede Mænds Vidnesbyrd, hvilke tilfulde berettiger denne Anskuelse, saa kunne vi ikke andet end antage den. Vi ville derfor lade vore Tanker dvæle for et Øjeblik ved den mærkelige Tidsperiode, naar Gud sagde: „Vandene under Himlene samle sig til et Sted, at det Tørre sees; og det skete saa". Denne Begivenhed ville vi kalde Jordens Fødsel; thi den blev bragt ud af et Element og ind i et andet, hvor den kunde modtage Luftens umiddelbare Paavirkning samt Lysets velgjørende Indflydelse.

Efterat Jorden saaledes havde indtaget sin rette Sfære, og blev udsat for andre Elementers Paavirkning, saa var det at den frembragte forskjellige Vækster og saaledes prydede sig selv i Vegetationens yndige Dragt. Naar Alt henhørende til denne Jord var skabt, med Undtagelse af Mennesket, saa finde vi at Skaberen talte til en hvis Person, som vi muligvis med fuld Ret kunde kalde: den førstefødte blandt de mange Brødre, og sagde: „Lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse", og han „skabte det i sit Billede Mand og Kvinde skabte han dem" og kaldte disse to: Mennesket, paa den Dag, de bleve skabte.

Og siden velsignede han dem og gav dem Befaling til at blive frugtbare og opfylde den hele Jord. Lad os tænke os, hvilken behagelig Stilling som disse vore første Forældre indtog, og hvor lykkeligt de tilbragte Tiden i deres Skabers Nærværelse samt uden Tvivl Myriader af Engle fra andre Verdener, som med Evighedens Bifaldsraab og Frydesang jublede over Menneskets Skabelse. O! hvor lykkelige vare ikke da vore første Forældre i den yndige Have, som var plantet i Eden af Herren selv, og hvor vi følgeligvis kunde tænke os at der fandtes de skjønneste og mest frugtbare Træer som kunde behage det menneskelige Øje, samt at der ogsaa var de yndigste Blomster, som med de milde Vinde, sendte sine Duftninger omkring i Haven og bidragede til at gjøre Atmosfæren baade behagelig og forfriskende; og man kan ogsaa tænke sig, hvorledes Fuglene med sine yndige Triller tolkede sin Skabers Lov og Pris. Alt dette var følgelig til stor Opmuntring og Tilfredsstillelse for Menenesket — Kronen paa Guds store Skaberværk.

Af alle Træer, som fandtes i Haven, var vistnok Livsens og Kundskabens Træer de skjønneste; men vore første Forældre blev ved deres Overtrædelse

uværdige til at dvæle i Haven, og faldt saaledes fra deres ophøjede Stilling, hvorefter Herren udtalte Forbandelsen over Mennesket, og tillige over Jorden, idet han sagde: „Torne og Tidsler skal den frembringe", og til Manden: „I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød." Mennesket maatte derefter vandre paa den tornebestrøede Sti, og udsætte sig for alvorlige Prøver og Gjenvordigheder, indtil Døden sluttelig endte deres Løbebane.

Men dog vare de ikke uden Haab, thi Forjættelsen var dem given, at Saaret skulde læges, og alle Ting skulle igjen blive oprettede, og blive bragt tilbage til sin paradisiske Skjønhed og Ynde.

Paa denne Maade blev Mennesket underkastet Satans Magt og Indflydelse, ja, selv Jorden syntes at være i en vaandefuld Tilstand og ligesom Enok siger: „Græd over sine Indvaaneres Ugudelighed og Synd."

Lad os følge Begivenhedernes Gang og standse i vore Betragtninger ved den Tid, da Noa havde sin Tilværelse paa denne Jord, hvorledes Herren talede til ham og gav ham Undervisning angaaende sin Beslutning med Hensyn til Jorden og alle dens Indbyggere. Som en Følge af Synd kom en stor Vandflod, saa at Jorden igjen blev indhyllet i det samme Element som den i Begyndelsen var omgivet af, naar Herrens Ord lød; „Vandene samler sig tilsammen, og det Tørre kom tilsyne". Det første kunne vi kalde Jordens Fødsel; det andet kan vi med Rette kalde Jordens Daab; thi den blev ligesom sine Børn, renset fra Synd formedelst Vandet, og tog saaledes, lignelsesvist talt, et Skridt fremad paa den Bane, som er bestemt for dens Udvikling og endelige Ophøjelse iblandt de celistiale Verdener. Vi finde ogsaa at den siden blev delt i Øer og Kontinenter, for at blive bedre afpasset for de forskjellige Menneskeracer som eksisterede eller skulle komme til at eksistere paa den.

Jeg vil ikke dvæle ved Enkelthederne forbunden med denne mindeværdige Tidsperiode, men vende min Opmærksomhed hen til den Tid, da Frelseren kom til Jorden, og vil forsøge i ham at finde et fuldkomment Eksempel, værdigt for alle Mennesker at efterfølge. Jeg ønsker tillige at erindre mine Tilhørere om den alt omfattende Mission, som han havde paataget sig at udføre førend Jordens Grundvold blev lagt; thi paa ham var denne Jord med alle dens Skabninger beroende og saa hen til for Saliggjørelse.

Frelseren kom hertil denne Jord for at udføre sin vigtige Mission. Han kom for at gaa ned under alle Ting og derved tilfulde demonstrere at han selv var konsekvent og urokkelig i sine Planers Gjennemførelse, og tillige, saa at sige, for at prøve sig selv ved at umiddelbart kjæmpe med Dødens og Helvedes Magter. Jeg skal ikke dvæle ved Enkelthederne forbunden med hans Fødsel eller de Glædesange som Englene underholdt Hyrderne paa Marken med, heller ikke ønsker jeg at opholde Tiden med at fremholde mange af de Slutninger, som man kan komme til, i Betragtning af hans Ungdomsaar, medens han havde sit Hjem i Nazareth; dog ønsker jeg at bemærke, at der er al Sandsynlighed for, at han ikke kunde finde nogen Tilfredsstillelse i sine Ungdomsvenners Selskab, da han besad saa meget større og overlegne Evner end disse. Vi kunne derfor antage, at han søgte sin Tilflugt til de skjønne Dale og til de høje

Bjerge, hvorpaa Judæa er saa rig, og at han der, med Følelser som førte hans Tanker hinsides Grændsen af hans jordiske Tilværelse, lyttede til Bækkens sagte Rislen i den stille Dal, hvilket, i Forening med Vindens Sus i Træernes Toppe og Fuglenes livlige Toner, vistnok for hans sølsomme Sjæl havde Lighed med himmelsk Musik; og tillige kunne vi tænke os, at han der nød af Blomsternes behagelige Duftninger samt glædede og frydede sig ved den skjønne Natur, som visselig for ham var en Bog, hvori han fandt Vidnesbyrd om Skaberens Kjærlighed og Visdom; og, naar han i sine Tanker, ligesom bevæget af en usynlig Magt, vendte sine Øjne op mod den, med utallige Stjerner beklædte himmelblaa Befæstning, foraarsagedes de dybeste Betragtninger og ligesom bragte Hilsener fra en anden Verden, hvor Slægt og Venner, ja, endog hans trofaste Fader opholdt sig.

Vi kunne ogsaa tænke os, hvorledes hans Tanker allerede i hans Ungdomsaar vare fæstede ved den Mission som var ham paalagt, men i Alt saa han Faderens Kjærlighed, hvilket gav ham Mod til at imødegaa det, som han viste tilhørte hans Kaldelse. Naar han fyldte sit tredivte Aar, kom han til Johannes den Døber, med det Forlangende at blive døbt af ham, i Jordans Flod. Her kunne vi spørge: Hvorfor skulle Guds enbaarne Søn komme og underkaste sig Daabens Handling, da der, ifølge Skriften, ikke fandtes Svig i hans Mund? Jeg svarer: for at vise Lydighed til den Lov, som Gud, før Jordens Grundvold blev lagt, havde bestemt til Saliggjørelse for alle sine Børn; thi det var en ufravigelig Regel, at ingen kunde indkomme i Guds Rige, uden ved at blive født af Vand og af den Helligaand, og grundet paa denne Kjendsgjerning kunde heller ikke Guds enbaarne Søn blive berettiget til Himmerigets Glæde og Velsignelser, uden Lydighed til denne Fordring, hvilket han ogsaa selv stadfæster, idet han siger: „tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er." Af disse Ord er det klart at Retfærdighedens Fordringer ikke kunne opfyldes paa nogen anden Maade, „thi", siger han, „saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er", og først da var Johannes villig til at administrere denne hellige Handling, til Verdens Frelser og Forløser. Og naar Daabens Handling havde blevet udført og Kristus steg op af Vandet aabnedes Himlene, og første Gang tilkjendegav Faderen at Jesus var hans elskelige Søn, i hvilken han havde Behagelighed.

Naar man antager disse Lærdomme, og dette Eksempel, i Betragtning, som blev vist af den eneste Fuldkomne i denne Verden, er det meget forunderligt at der skal findes Mennesker som antage, at Frelse og Lyksalighed kan erholdes paa nogen anden Maade; men dog finde vi Mange som have en saadan Anskuelse, hvorfor jeg endvidere ønsker at paavise at Kristus selv holdt fast ved denne Lærdom, idet at han udsender sine Disciple med Magt og Myndighed, siger han til dem: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen; hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke tror, skal blive fordømt."

At Apostlerne efterkom denne Befaling bevises af den Kjendsgjerning, at naar de paa Pintsefestens Dag vare forsamlede i Jerusalem og Trøsteren, den Helligaand, blev udgydt over dem, saa fremholdt de den samme Lærdom og alle som troede den, bleve døbte i

Vandet til Syndernes Forladelse. Apostelen Paulus siger, med Bestemthed, at der ikke var mere end et saliggjørende Evangelium, og at den som prædiker Evangeliet anderledes skulde være forbandet. Men uagtet alt dette blev dog den Lærdom som Kristus forkyndte forandret og Kirken blev tilsidst borttaget fra Jorden, og ført til et Sted som Gud havde beredt for den, hvor den skulde „opholde sig en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra Slangens Ansigt." O! hvor sørgelig var da ikke Menneskenes Stilling, naar Sandhedens Fylde var borttaget fra Jorden; men de havde dog det profetiske Ord iblandt dem, hvilket gav dem Underretning om at en lykkelig Tidsperiode skulde oprinde, naar „Kundskab skulde nedkomme fra Himlen og Sandhed opvokse af Jorden." Kristus stadfæster ogsaa dette herlige Løfte, idet han meget tydelig forklarer til sine Disciple at, blandt de andre Tegn, som skulle gives før hans Tilkommelse, skulle det evige „Evangelium blive prædiket i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk og da skal Enden komme".

Af denne Udtalelse er det klart, at et Forberedelsesværk skal gaa forud før Frelserens anden Tilkommelse, hvilket ogsaa stadfæstes af Profeten Malikias, som siger: „Se, jeg sender min Engel, og han skal berede Vejen for mit Ansigt".

Mange flere Skriftsteder kunde anføres som omhandler det samme Emne, men hvad som allerede er blevet anført er tilstrækkelig, og jeg vil derfor kun benytte en af de Gamles Ord, som siger: „Herren holder Pagt og viser Miskundhed mod dem som vandrer i Oprigtighed for ham af deres ganske Hjerte". Og i Forbindelse hermed ønsker jeg ogsaa at anføre Frelserens Ord: „Den som beder han faar; den som søger han finder og den som banker for ham skal det oplades". I Overensstemmelse med denne Forjættelse anraabte den ædle Yngling, Joseph Smith sin himmelske Fader om Kundskab angaaende hvilket af de dengang eksisterede kristne Samfund var det rette og sande. Som en Følge af denne Ydmygelse for Naadens Throne, gjennemtrængtes det Slør som omgiver denne Jord af et celestialt Lys, som oplyste Skoven hvor Joseph havde taget sin Tilflugt, og ligesaa snart som han blev omgivet af denne herlige Glands skuede han to himmelske Væsener, staaende foran sig, og den ene pegede paa den anden og sagde: „Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg har Velbehaq. Hør ham!" Sønnen gav derefter tilkjende, at Evangeliets Fylde ikke fandtes blandt de da eksisterende Troessamfund, men at de alle vare mere eller mindre afvegne fra Sandheden, men lovede at Joseph engang i Tiden skulde blive anbetroet det store Hverv at introducere Tidernes Fyldes store Husholdning til den hele menneskelige Familje.

Efter denne herlige Begivenhed modtog Joseph gjentagende Besøg af andre himmelske Væsener, som administrerede til ham samt gav ham alle Præstedømmets Nøgler med Magt og Myndighed til at forrette i alle Ordinancer henhørende til Evangeliets Fylde.

Saaledes blev Jesu Kristi Kirke oprettet paa Jorden i denne Tid og Slægt, og er som en Følge deraf kjendt iblandt alle civiliserede Nationer paa Jorden. idet Evangeliet har blevet forkyndt overalt hvor Frihed og Tolerance eksisterer, og Tusinder af sandheds-

søgende Sjæle have forenet sig til det Banner som Gud vor himmelske Fader har opreist i disse de sidste Dage.

Naar den Tid kommer at alle Nationer have blevet advarede og Israel er indsamlet til Zion og Jerusalem, samt til andre Steder som Gud maatte udvælge, saa skal Tegnene som ere forudsagt at ville indtræffe vise sig i Himlen, idet Solen skal blive sort og Maanen som Blod og Stjernerne ville nedfalde, og Folket skal ængstes over de Tildragelser som finde Sted; thi Himlens og Jordens Kræfter skulle røres. Da vil Michael, Erkeengelen, staa frem paa Jorden og paa Havet, og sværge ved hans Navn, som lever evindeligen at der ikke skal mere gives Tid, og da skulle de som ere døde i Kristo komme frem af deres Grave og de Hellige som leve paa Jorden skulle forvandles i et Øjeblik og henrykkes for at møde Menneskenes Søn, naar han kommer i Himmelens Skyer med Magt og Herlighed, for at regjere paa Jorden i et tusind Aar, og de Hellige skal da blive kronet med Herlighed, Ære og evigt Liv. Da skal Djævelen blive bunden, og alle Nationer, Tungemaal og Folk skal erkjende at Kristus er Herren til Gud Faders Ære, ja endog Jorden selv skal erholde sin paradisiske Skjønhed og Ynde, og den hele Skabning skal glæde sig, thi Herrens Aand skal da blive udgydt over alt Kjød og Guds Kundskab skal skjule Jorden ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Naar Jorden saaledes bliver fyldt med Herrens Kundskab, da kan man med Rette sige. at den har modtaget Aandens Daab og gradvis nærmet sig Maalet for sin Skabelse. Saaledes er det ogsaa med Eder og mig samt alle Guds Sønner og Døttre, som have blevet, eller herefter ville blive døbte i Vand til Syndernes Forladelse; de modtage Løftet om den Helligaands Gave og Kraft, som skal lede dem ind i al Sandhed, og om vi forblive trofaste er det os lovet at faa Del i den første Opstandelse. O! hvilken Harmoni i alle Guds Beslutninger og hvor fuldkomne ere ikke hans Love. Se hvorledes Jorden fremkom af Vandet, som vi kalde dens Fødsel, og hvorledes den siden modtog Vanddaaben, for derved at blive renset fra Synd, hvilket berettiger den til en Gang i Fremtiden at modtage Aandens Daab. Naar denne herlige Tidsperiode indtræffer, da kunne vi med Sandhed sige at Jorden bliver et passende Opholdssted for udødelige Væsener, som skulle bo paa den, under Bestyrelse af Kongernes Konge og Herrernes Herre. Og efter den tusindaarige Fredsregjering skulle alle de andre Døde opstaa og blive fremstillede for den evige Dommer som sidder paa den hvide Throne, og blive dømte ifølge deres Gjerninger. Derefter skal, som Apostlen Johannes siger, Guds Paulun blive oprettet blandt Menneskene, saa at de ikke længere behøve Solens eller Maanens Skin. Ja, da først skal Jorden indtage sin rette Stilling i Universum, og da først vil Menneskene have naaet sit Skabelses Maal. Maa Herren velsigne Eder og mig samt alle Oprigtige paa den hele Jord, at vi maatte faa en Arv paa den nye Jord som en Belønning for al vor Strid, Møje og Savn her i Forkrænkelighedens Land, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Den 1ste Marts 1890.

Analogiske Beviser for Frafaldet.

Den Beretning, som Moses giver os om Edens Have, hvilken Herren havde beredt for vore første Forældre, beskriver tydeligt, hvorledes at det første Menneskepar paa Jorden i Begyndelsen af deres terrestriale Tilværelse nød den største Fred og Velsignelse. Hvad kunde deres Hjerte have ønsket sig, som ikke havde blevet dem skjænket? Jorden frembragte i Overflødighed af sin Styrke, og Arbejdet, der udfordredes for at vedligeholde Edens Have var kun nok til at, paa en behagelig saavelsom fordelagtig Maade beskjæftige Adams Tid og Tanker samt at underholde hans fysiske Evner og Kræfter. Søde og smagfulde Frugter fandtes der i Overflødighed til deres Vederkvægelse. Haven havde blevet plantet af den Almægtige, og den var i alle Henseender et saadant Væsen værdig. Han udtalte ogsaa sin Tilfredsstillelse dermed, naar han udbrød: „Alt er saare godt". Adam og Eva havde, under den Tid, som de boede i Haven, det uvurderlige Privilegium at samtale med Gud selv. De beskuede hans Ansigt og glædede sig ved at høre hans Stemme. Han var en nærværende og villig Lærer, som gav sine Børn Undervisning om Alt der tilhørte deres Stilling her paa Jorden. Men en Forandring indtraadte i deres Liv, og de bleve uddrevne af Edens Have. Hvor kunde de da finde, som forhen, store Marker, der uden Sved og Møje, i Overflødighed frembragte af Jordens Velsignelser? Hvor kunde de da finde saadanne yndige og smagfulde Frugter som de før plukkede fra de Træer, som Gud selv havde plantet? Alt dette havde forsvundet som en Drøm. Istedetfor den modne Grøde, fandtes kun skadeligt Ugræs; istedetfor de frugtbærende Træer fandt de Torne og Tidsler. Der indtraf saaledes en særdeles stor Forskjel i deres Stilling, og den anden Tilstand forekommer ved Sammenligning højst beklagelig. I den første finde vi en skjøn og frugtbar Oase; i den anden se vi kun en ufrugtbar Ørken. I deres nye Hjem tænkte de uden Tvivl tilbage paa deres første Tilstand med de dybeste Følelser, hvor de nød Glæde og Velsignelser; men atter at komme i Nydelsen af dem var umuligt. De sukkede og længtede efter den forbigangne Tid, men deres Klage var forgjæves. Hvad var det, som havde tilvejebringet denne mærkværdige Forandring i Adams og Evas Liv? Hvorfor vare de afskaarne fra de Velsignelser, som de engang nød? Hvorfor ophørte Gud med at aabenbare sig til dem, som han forhen havde gjort? Svaret kan kun blive givet i Ordet: O v e r t r æ d e l s e. De havde afveget fra de Love, som den Almægtige havde forordnet for det evige Livs Fortsættelse. De første Menneskers Tilværelse begyndte med Overflødighed, Fred og Lykfalighed; men derefter kom Overtrædelse, som medbragte Fattigdom, Svaghed, Elendighed og Sorg. Disse ere Sandheder, som vi ved Beretningen om Edens Have og gjennem Menneskeslægtens efterfølgende Historie erholder Kundskab om.

Iblandt de Lærdomme, som Kristus fremsatte finde vi følgende mærkværdige Lignelse:

„Men han sagde: En Mand havde to Sønner. Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! giv mig den Del af Ejendommen, som mig tilfalder. Og han skiftede Godset imellem dem. Og ikke mange Dage derefter samlede den yngre Søn alt Sit, og drog udenlands, til et Land langt borte, og ødte der sit Gods i et overdaadigt Levnet. Men der han havde fortæret alt det, han ejede, blev en svar Hunger i det samme Land; og han begyndte at lide Mangel. Og han gik hen og holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham paa sine Agre at vogte Svin. Og han begjerede at fylde sin Bug med Mask, som Svinene aade; og Ingen gav ham Noget. Men han gik i sig selv og sagde: hvormange Daglønnere hos min Fader have overflødigt Brød? men jeg omkommer af Hunger. Jeg vil staa op og gaa til min Fader, og sige til ham: Fader! jeg har syndet mod Himmelen, og for dig, og er ikke længere værd at kaldes din Søn, gjør mig som en af dine Daglønnere. Og han stod op, og kom til sin Fader. Men der han endnu var langt borte, saa hans Fader ham, og ynkedes inderligen, og løb til og faldt om hans Hals og kyssede ham. Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg har syndet mod Himmelen og for dig, og er ikke længere værd at kaldes din Søn. (Luk. 15, 11—21).

Ligesom Adam, i Begyndelsen af sin terristriale Tilværelse, boede i det prægtige Hjem, som hans Fader og Gud havde beredt for ham, saa boede ogsaa den forlorne Søn i sin Ungdoms Tid i sin Faders Hjem. I begge Tilfælde vare de rigelig velsignede. Efterat den forlorne Søn havde krævet sin Del af Ejendelene, saa var det dog mere end nok i Hjemmet; thi Parablen beretter os, at endog Tjenerne havde „overflødigt Brød". Saalænge Sønnen forblev under Forældrehjemmets Tag havde han daglig Omgang med sin Fader, ved hvis Fødder han kunde sidde og lytte til de Visdoms Ord, som flød over hans Læber. Men ogsaa i dette Tilfælde indtraf der en stor Forandring. Sønnen blev blottet for Alt. Han kunde ikke længere sætte sig ved et Bord, der var saa rigelig forsynet med Fødemidler, som han forhen fandt i sin Faders Hus. Tilsidst blev han saa svækket af Hungren, at han gjerne kunde have spist af den Mask, som blev givet til Svinene; men Ingen gav ham nogen deraf. Under disse Forhold vendte hans Tanker tilbage til den velsignelsesrige Tid og det Gode han nød i sine Ungdomsdage i sin Faders Hus. Hvad var Aarsagen til den store Forandring, som saaledes fandt Sted i hans Liv og Omstændigheder? Vi finde Svaret aabenbaret i hans eget Hjerte, naar han siger: „Jeg har syndet imod Himmelen og for dig." Overtrædelse var Aarsagen til hans Ruin, og havde til Følge at han blev bragt i den største Fattigdom. Han havde ikke lyttet til sin Faders Raad, og tabte derfor Hjemmets Glæder samt alle dets øvrige Velsignelser. Mindet om forbigangne Glæder og tabte Fordele var Alt, hvad han havde tilbage.

Det samme Forhold, som var raadende i disse Individers Liv, viser sig ogsaa, naar man betragter Menneskene som Nationer og Samfund. Saaledes finde vi, hvorledes Jøderne, naar de førtes ud af Ægypti Land, hvilket man kan med Rette sige var den jødiske Nations Fødsel, saa rigeligen velsignedes af Herren. De ledsagedes af en Sky om Dagen, og en Ildstøtte om Natten.

Moses, deres Leder, blev tilladt at komme i Guds Nærværelse og at af ham modtage Raad, og vi finde at saalænge som Folket lyttede til, samt adlød

disse Raad, saa vare de i alle Henseender velsignede. Mægtige Gjerninger udførtes blandt dem fra Tid til anden, for derved at fremme Herrens Hensigter. Guds Kraft blev tilkjendegivet i Syner, Drømme, Profetier, Aabenbarelse, Helbredelse, Dødes Oprejselse, saavelsom ved mange timelige Velsignelser, som de vare begunstigede med. De manglede Intet. Men en Forandring indtraf i deres Forhold. Herren stod dem ikke længere bi, og de kunde saaledes ikke overvinde Fjendernes Arméer. Aarhundreder have hengaaet foruden at nogen Profet, inspireret af Gud har blevet oprejst iblandt dem. Engles Administration have ophørt iblandt dem. Aabenbaring fra Herren har ikke forekommet; ingen Drømme have blevet givne; ingen Helbredelse har blevet udført. Ak! hvor forandret er ikke Jødernes Forhold nu imod hvad de var for nogle Aarhundreder tilbage. De have havt deres gyldne Tid; men alt som tilbagestaar er kun Historiens Vidnesbyrd derom. De skue tilbage paa deres blomstrende Dage, og Længselssukke hæve sig fra deres Bryst efter de Velsignelser og Privilegier, som de dengang var i Nydelsen af. Hvad er det der har tilvejebragt den mærkværdige Forandring som har indtruffet i det jødiske Folks Forhold? Det samme Svar, som blev givet i de foregaaende Tilfælde maa ogsaa nu gives: Overtrædelse og Frafald. Jøderne afveg fra Herrens Formaninger og lyttede ikke til hans Tjeneres Raad. Det hele kan gives i følgende Ord: Formedelst Overtrædelse var det at Adam og Eva tabte sit Paradis. Det var formedelst Overtrædelse at den forlorne Søn gik Tab af Fædrehjemmets Velsignelser. Det var formedelst Overtrædelse, at Jøderne gik Tab af de Velsignelser, Kræfter og Privilegier, som deres Forfædre glædede sig ved. Disse Faktum ere saa tydelige, at de ikke kunne modbevises.

Der findes ikke i Bibelen et eneste Ord, som tyder paa, at vore første Forældre skulde have tabt Paradisets Velsignelser om de ikke havde overtraadt Guds Love; ikke et Ord findes, som tyder paa at den forlorne Søn skulde have blevet nødsaget til at lide Nød, om han ikke havde foragtet sin vise og kjærlige Faders Raad; ikke et eneste Ord findes om at Jøderne skulde have tabt en eneste af deres fordums Privilegier og Velsignelser, om de ikke havde afveget fra de Forskrifter, der vare givne af den Almægtige.

Der er endnu et Kapitel af Historien tilbage, hvilket, formedelst det omhandler vor Tid og Kristendommen i Almindelighed, er af særdeles Interesse til os. Vi finde at Kristus selv for noget over atten hundrede Aar siden kom til Jorden og oprettede sin Kirke. Den repræsenterede da i aandeligt Henseende hvad Edens Have gjorde i det Materielle. Den var et aandeligt Guds Paradis. Kristus plantede i den Træer, som bar de mest vederkvægende himmelske Frugter, og Menneskeslægten blev indbudt til at nyde af dem. Nogle modtog Tilbudet og manglede Intet. Alt som kunde fremme Folkets Lykke var tildelt dem i Overflødighed. Aandens Gaver blev tilkjendegivne ved Syner, Drømme, Profetier, Aabenbaring og saa fremdeles. Der fandtes inspirerede Mænd, som ledede Folket fremad paa Vejen til evigt Liv. Guds Kraft blev tilkjendegivet ved de Syges Helbredelse og paa mange andre Maader. Men en mærkværdig Forandring har fundet Sted siden den Tid. Hvor findes nu de herlige aandelige Gaver, som Fortidens Hellige vare i Besiddelse af? Man finder nu ikke mere, blandt Kristendommen, Mænd som tale ved direkte Inspiration fra Herren den Almægtige.

henrivende himmelske Syner have ophørt, og saaledes ogsaa med Mange andre Gaver, Kræfter og Velsignelser. Hvad er det, som har foraarsaget denne sørgelige, men dog mærkværdige Forandring? Svaret kan ikke blive andet end det som forhen er blevet givet, nemlig: Overtrædelse eller Frafald — en Afvigelse fra det Hjem, som Herren havde beredt for sine Børn. De have lignelsesviist rejst ind i et andet Land og der bortødslet sin Arvedel.

Analogien i det ovenanførte er saa tydelig, at ingen kan undgaa at indse Sandheden deraf; og de som ikke erkjende det saaledes maa, ifølge vor Anskuelse, med Vilje lukke sine Øjne for samme. Kristenheden har forsøgt at forklare Aarsagen, hvorfor de aandelige Gaver ikke længere eksistere paa Jorden, med at paastaa, at de ikke længere ere nødvendige. Ligesaa vel kunde Adam og Eva have paastaaet at de ikke mere behøvede Paradisets herlige Velsignelser; ligesaa vel kunde den forlorne Søn have sagt, at han ikke havde Behov af sin Faders Overflod; ligesaa vel kunde det tiloversblevne af den engang blomstrende jødiske Nation nu sige, at deres Adspredelse over den hele Jord og Tabet af deres Fædres Velsignelser ikke for dem er af noget Værd — at deres fordums Velsignelser ikke længere ere nødvendige. Vort Hjerte kan ikke tilbageholde et Ak! ved Tanken om Nutidens Kristendoms blottede Tilstand. Der findes nu intet tilbage uden Historiens Vidnesbyrd om en tilbagelagt herlig Tidsperiode. Kristendommen begyndte i Magt, men har nu aldeles tabt sin Kraft. Den begyndte med Læren om en Gud, en Tro og en Daab, men har nu blevet splittet til Hundreder af Partier. Den begyndte med talrige Tilkjendegivelser af herlige aandelige Velsignelser; men som Nutidens Kristendom er aldeles blottet for. Et saadant Forhold som nu eksisterer er ikke mere Frugterne af den Kristendom, som Frelseren indstiftede, end som Torne og Tidsler har sin Oprindelse fra Paradiset, eller at Jødernes nærværende sørgelige Tilstand er en Følge af de himmelske Gaver, Kræfter og Velsignelser, som deres Forfædre vare begunstigede med. (Mill. Star.)

„Mormonismen" og Nutidens „Kristendom".

(Af A.)

(Fortsat fra Side 158.)

De protestantiske Samfund gjør vissselig hver for sig Paastand paa, at have gjennem Reformationen blevet meddelagtige af Evangeliets fuldkomne og eneste saliggjørende Lære. Men hvilken af de forskjellige Kirkesamfund, som Reformatorerne oprettede er saa den rette? Vi finde, at de alle formedelst deres Forandringer af Læresætninger have tilkjendegivet deres egen Ufuldkommenhed. Og dog siger Apostlen Paulus, at den, som prædiker Evangeliet anderledes end Kristus og han selv i Forening med de andre Apostle, prædikede det, skulde være forbandet.

Saaledes finde vi uimodsigelige Beviser for, at Evangeliet gjennem Reformatorerne ikke blev igjen oprettet i sin oprindelige Renhed, men Løftet var givet af Herren, at det i de sidste Dage,

ved Aabenbaring fra Himlen, skulle igjen gives til Jorden, som følgende Skriftsted bevise: „Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa, og hvis Regjering ikke skal overlades til noget andet Folk." (Dan. 2, 44.) „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." (Mat. 24, 14, læs forøvrigt hele Kapitlet.) „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." (Aabenb. 14, 6, 7.) For at finde hvilken Gud det er, som Englen skulle opmuntre Folket til at frygte og ære, læs 1 Mosebog 1. Kapitel. Og Apostlen Paulus, i Forening med andre Bibel-Skribenter forkynder os, at det Evangelium, som de forkyndte var det eneste saliggjørende, og følgelig det evige Evangelium, om hvilket Paulus siger, at han havde ikke lært eller modtaget Kundskab om af noget Menneske, men „ved Jesu Kristi Aabenbarelse". (Gal. 1, 6—12.) Flere skriftlige Beviser kunne anføres for at stadfæste denne Læresætning, men de som allerede ere anførte ville visselig svare til Hensigten og være nok for enhver tænkende, oprigtig Persons Vejledning.

Om disse Personer, som forfulgte Profeten Joseph, havde søgt at erholde Kundskab om den „eneste sande og levende Gud, og den han udsendte Jesus Kristus", saa ville de visselig have fundet, at den Gud, som de gamle Patriarker saavelsom det gamle Israel tilbad, og om hvem Bibelen giver Vidnesbyrd at være evig og uforanderlig, er den samme som Kristus kaldte sin Fader, og om hvis Kjærlighed og Retfærdighed han søgte at indprænte hos det jødiske Folk. Den Gud, som Jesus Kristus saaledes kaldte sin Fader, var den samme, som „skabte Mennesket i sit eget Billede", og som senere i Tiden besøgte Abraham i Mamre Lund førend han begav sig videre" for at se, om det forholdt sig saaledes, som Skriget var kommet op for hans Øren", angaaende Sodoma og Gomorra. Vi finde ogsaa, at Kristus vidnede om sig selv, at han var lig Faderen „thi", siger han, „naar I have seet mig, have I seet Faderen; thi Faderen og jeg ere Et", og Apostlen Paulus giver følgende Vidnesbyrd: „Han (Kristus) er hans (Faderens) Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede". (Hebr. 1, 3.)

Den Forfølgelse, som paa Grund af disse Paastande gjorde sig gjældende mod dette Samfunds Grundlæggere var saaledes aldeles uden Aarsag, om det forøvrigt ville være kristeligt at hade og forfølge en Person eller et Samfund grundet paa en Formodning at han eller det var vildfarende. Uagtet den Modstand, som den unge Profet maatte døje, blev han dog ikke modfalden, thi han modtog sin Kundskab ved Aabenbarelse fra Gud, og derfor forkyndte han uforfærdet det som han vidste var Sandhed, og fremsatte saaledes den ene nye Sandhed efter den anden, om Grundprinciperne i Frelsningsplanen, nemlig: Tro, Omvendelse og Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og om Nødvendigheden af Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, saavelsom de til Evangeliet

hørende Gaver og Velsignelser, bestaaende af: Aabenbaring, Helbredelse, Tungemaal og Profetiens Gaver, med andre Gaver, som eksisterede i den oprindelige kristne Kirke. Alle disse Lærdomme vare saa at sige nye for vor Tids „Kristendom", og følgelig tiltog Forfølgelsen mere og mere, indtil at, formedelst de falske Beskyldninger, som fra Begyndelsen bleve rettede mod dette Værk, Folket blev saa ophidset, at Profeten Joseph, tillige med mange af hans Troesfæller maatte med deres Liv stadfæste deres urokkelige Tro paa det, som de vare forvissede om, var fra Himlen aabenbarede Sandheder. Og alt dette udførtes under Paavirkning og Ledelse af dem, som bekjendte sig for at være Kristi Efterfølgere. O, „Kristendom", hvad har du gjort! Har den kjærlige og ydmyge Aand, som han var i Besiddelse af, der var et Eksempel paa Barmhjertighed, Sagtmodighed og Kjærlighed aldeles forsvundet fra Jorden? — Mørket haver altid søgt at overvinde Lyset, men Lys og Sandhed skal tilsidst sejre. Herren har saaledes udtalt sig.

De Lærdomme, som Profeten Joseph saaledes forkyndte, og som „Mormon"-Kirken endnu forkynder og altid vil forkynde, som evige Principer tilhørende Jesu Kristi Evangelium, ere saa tydeligt stadfæstede med den hellige Skrifts Vidnesbyrd, at ingen Tvivl kan næres for deres guddommelige Oprindelse. Angaaende Tro paa „den sande og levende Gud og den han udsendte Jesus Kristus", har ogsaa tilstrækkelige Beviser blevet givne, saa vi ville kun tilføje, at hvor en saadan Tro eksisterer, der tilvejebringes ogsaa Omvendelsens værdige Frugter. Vi ville saaledes ikke videre berøre dette Emne, men derimod undersøge den hellige Skrifts Vidnesbyrd om det tredje Princip i Evangeliet, nemlig: Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse for dem som selv øve Tro og have omvendt sig fra Synd. Kristus tilkjendegav paa en tydelig Maaade Daabens Betydning og Nødvendighed, idet han siger til sine Disciple: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke tror, skal blive fordømt. (Mark. 16, 15. 16.) Og naar den Helligaand paa Pintsefestens Dag i Jerusalem i saa stor Grad blev udgydt over Apostlerne, forkyndte Petrus, som Svar paa de angrende Sjæles Spørgsmaal, om hvad de skulle gjøre for at blive frelst, følgende: „omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave." (Ap. Gj. 2. 38.) Se forøvrigt Matth. 28, 19. 20., Ap. Gj. 22, 16., Rom. 6, 4 og 1 Petr. 3, 21, med flere Steder.

Vi have ligesaa tydelige Vidnesbyrd for Troværdigheden af det fjerde Princip i Evangeliet eller Saliggjørelsens Plan, nemlig Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, som man kan finde ved at læse Ap. Gj. 8, 14—19., 19, 6., og 1 Tim. 4, 14. Det er ligesaa klart betegnet i den hellige Skrift at Kristi Kirke skulle i sin Organisation indbefatte alle de ovennævnte Embedsmænd, og være i Besiddelse af de aandelige Gaver, hvilke ubetinget maa findes hvor Kristi Evangelium eksisterer. Der hvor disse Embedsmænd og de udlovede Velsignelser ikke findes, der nyder heller ikke Folket den ved Evangeliet medfølgende Kraft, thi som Vismanden Salomon siger at „naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk tøjlesløst".

Kristus, naar han udsendte sine

Disciple med Evangeliets glade Budskab, udtalte sig angaaende de aandelige Gaver saaledes: „Disse Tegn skulle følge dem som tro: (a l l e de som øve en sand Tro) i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes." (Mark. 16, 17.)

Hvad Præstedømmet betræffer siger Apostlen Paulus, med Bestemthed, at Kristus indsatte Apostler, Profeter, Evangelister og saa fremdeles i sin Kirke, og at disse skulle vedblive indtil a l l e naa til Enhed i Troen (Ef. 4, 11—13). Og han siger endvidere, at Profetiens Gave og de andre aandelige Gaver skulle vedblive indtil det Fuldkomne kommer. (Se 1 Kor. 12te og 13de Kap.)

Saaledes kunde uimodsigelige Beviser fremsættes fra den hellige Skrift for Lærdomme om: Fortsat Aabenbaring, Israels Indsamling, Evangeliets Prædiken for Aanderne i de Dødes Rige, Daab for de Døde, Kristi Fredsregjering paa Jorden og saa fremdeles, men Pladsen tillader det ikke.

„Mormonismen" er en Fornufts Religion, grundlagt paa Herrens Aabenbaringer givne i denne Tid saavelsom i Fortiden, og Herren har bestemt ved den, at tilvejebringe sine forudbestemte Hensigter med sine Børn her paa Jorden.

Mon vore kristne „Venner", som ere saa beredvillige til at raabe Bedrageri om den Lære, som vi forkynder, ogsaa kunne med Bibelen bevise deres Læresætninger saa uomstødeligt som „Mormonerne" kunne deres? De protestantiske Kirker, med samtlige mindre Samfund, som have sin Oprindelse fra disse, har som en af deres fornemste Læresætninger, at Barnedaab er nødvendigt for at frigjøre det spæde Nor fra Arvesynden og tillige for at det skal blive indpodet i det kristne Samfund.

Om der findes noget Skriftsted i Bibelen, som berettiger en saadan Handling og et saadant Antagende, saa have vi dog ikke været i Stand til at finde det. Paa det modsatte giver Historien os Oplysning om, at Barnedaaben først blev indstiftet i det tredje Aarhundrede efter Kristus. Og den største af alle Reformatorerne, Martin Luther, udtalte sig desangaaende saaledes: „Det kan ikke bevises med Bibelen, at Barnedaaben blev indstiftet af Kristus, heller ikke at den blev indført af de første Kristne efter Apostlernes Tid". Han udtalte ogsaa Ønsket om at de som skulde døbes, maatte kunne blive nedsænket i Vandet, i Overensstemmelse med Ordets Mening og Handlingens Betydning, og, siger han: „det var, uden Tvivl, saaledes indstiftet af Kristus".

Hvad Konfirmationen betræffer, saa er den en Forordning af en senere Tid. Den blev ifølge E. Evalds Tidsregister, indført i Würtemberg i Aaret 1722, og blev i Aaret 1736 indført i Danmark. Enhver kan saaledes se, at den ikke forskriver sig fra Kristi og Apostlernes Tid, men at den er et Menneskebud — en „Forbedring" paa den af Luther indførte Lære. Siden den Tid har adskillige Spørgsmaal ved forskjellige Lejligheder blevet drøftede angaaende de Velsignelser, som det er formodet at denne kirkelige Anordning vil medbringe. Saaledes opstod der i et Præstemøde i Lund (Sverige) i Aaret 1887 følgende Spørgsmaal til Diskussion: Hvad forstaar man ved, at Børn velsignes af

Forsamlingen ved Konfirmationen? Dette Spørgsmaal havde tilfølge, at der ved dette Møde blev gjort Forslag om at indføre Haandspaalæggelse ved Konfirmationen, hvilket er et tydeligt Bevis for at den nuværende Skik er ufuldkommen og skritsstridig.

Vi skulde saaledes kunne fremdrage mange andre store Ufuldkommenheder i de forskjellige eksisterende Samfunds Læresætninger; men det er ikke vor Hensigt at finde eller at fremsætte Andres Fejl, men kun, om muligt, at henlede de Tænkendes Opmærksomhed paa dette Værk.

Uagtet „Mormonerne" kunne med Bibelen forsvare ethvert Punkt af sine Læresætninger, saa have de dog blevet foragtet af alle religiøse Samfund; ikke destomindre have nogle af „Mormonismen"s Lærdomme vundet større eller mindre Indgang hos næsten alle andre Religionssamfund, hvilke saaledes have for en Del blevet mere end tidligere meddelagtige af Sandhedens Lys, endskjøndt de ikke ville erkjende fra hvilken Kilde de henter sin Kundskab. De Sidste-Dages Hellige anerkjende Herrens Haand i alle Ting og de giver ham Æren for den Fremgang som Sandheden gjør, og de ere forvissede om at den Dag vil komme, da Herrens Kundskab skal skjule den hele Jord. Deres Attraa og hele Mission er at virke for Menneskeslægtens Ophøjelse.

Det forekommer os dog underligt, at de som bekjender sig for at være Kristi Efterfølgere skulle, som de altid have gjort mod „Mormonerne", lade deres Fordom saa forblinde sig at de ikke kunne se det urigtige i at forfølge, istedetfor at søge med Kjærlighed at vinde de, som de formode ere bedragne. De burde erindre de Ord, som den store Forkjæmper for Fremadskridelsens Sag udtalte i Wittenberg: „Ingen Troestvang . . . Prædike Ordet vil jeg, skrive det vil jeg, tale det vil jeg, men tvinge vil jeg Ingen; thi Troen lader sig ikke tvinge".

Blanding.

Blandt de vilde Folkeskammer i den nordvestlige Del af Australien har man lagt Mærke til en hvid Mand, som er aldeles forvildet. Saa snart en Fremmed viser sig, løber han bort og gjemmer sig i den tætte Skov. Han lever aldeles som de Vilde, og bruger intet Tøj paa sig. Ved Undersøgelse er det blevet bragt for Dagen, at Manden for omtrent 30 Aar siden af de Vilde blev bjærget fra et Vrag. Med sin endnu levende, ligeledes forvildede, Moder, har han i denne lange Tid levet sammen med de vilde Stammer og begge er endnu mere sky end disse. Man har Grund til at tro, at disse forvildede Mennesker, som nu kun taler de Vildes Sprog, ere fra Norge eller Sverige.

Mennesket paa Livets Hav.

Hvad vindes paa Verdens det vildsomme Hav?
Ak, tusinde Farer i skummende Trav!
Man ved kun to Havne,
bekjendte af Navne,
den ene vor Vugge, den anden vor Grav.

Fra Vuggen til Graven maa krydses omkring
blandt Haabets og Frygtens de stridige Ting.
Snart vippe vi oppe
paa Bølgernes Toppe,
snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod;
en Vagt er saa ond som en anden er god.
Hver Time i Glasset,
hver Streg paa Kompasset
forandrer, forhøjer, fornedrer vor Mod.

Saa hidser en Medbør det nedrige Sind
og puster i Hjertet Dumdristighed ind.
Vil Farten kun føje
vor Attraa, vort Øje,
straks blæses vi op af en ønskelig Vind.

Saa slipper Frygtagtighed Roret i Hast,
naar Forstavnen dukker for Bølgernes Kast,
naar Vindene suse
og Vandene bruse,
saa skrækkes vi straks for en knagende Mast.

Dit Forsyn, o Fader! det fører os hjem;
det styrer saa sikkert, hvor Søen er slem.
Vor Gisning kan fejle,
hvor vi end vil sejle,
selv stavne vi mere tilbage end frem.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).